

ind i Bønnen, — bortmanede Nattens onde Aander foran en lille Oljefflamme og et Mariabillede. En saadan Tilflugt havde hun aldrig kendt, og derfor heller ikke hendes Børn. Hun havde saa sikkert stølet paa, at hendes Kærlighed skulde kunne beskytte dem, hendes Opofrelser værne dem for Farer — tusind Gange bedre end nogen trolddomsagtig Besværgelse.

I det samme hørte hun en dyb Stemme tale til hende fra Mørket.

„Du skal saa med Taarer, vil du høste med Glæde.“

Og lidt efter:

„Der staar skrevet: Dine Synder skal hjemsøges paa dine Børn.“

Hun saae Skikkelsen for sig bag sine lukkede Øjenlaag: En høj, knokkelstærk Kvinde helt klædt i sort, — et Minde fra hendes Barndom paa Storeholt, en gammel Grandtante, som spiste Naadsensbrød der paa Gaarden og havde været alles Skræk. Naar hun selv og hendes Broder hændelsesvis stødte paa hende under deres Leg i Parken, eller bare de saae hende staa ved sit Vindu, forpottede de sig som for en Aand fra Graven. Hun tilhørte en pietistisk Sekt og sad ved Maaltiderne med en Bønnebog ved Siden af sig, som hun af og til læste i. Under Pavserne i Samtalen oplod hun tidt sin grove Stemme og sendte et eller andet mørkt Bibelord ud over Bordet som en Indsigelse mod den sorgløse Verdslighed omkring hende. Længe efter, at den gamle Dame selv var død, gik hendes mange bibelske Sentenser uhyggeligt igen i Familjens Erindring. I Livets tunge